

Federico Fellini i Nino Rota: dos homes i un destí

W.A.

El Jeque Blanco.

Dos homes i un destí en comú: construir i representar allò que s'ha anomenat Itàlia, un país estrany i ple de contrastos, olla que bull plena de cultures i formes de vida tan diferents com els seus mateixos habitants...

Nino Rota va ser un compositor italià, no ho va poder amagar mai i tampoc ho pretenia: n'hi va haver qui el va considerar la mateixa essència de la música italiana, i ell no va dubtar a demostrar-ho amb múltiples referències a les composicions populars i populistes. Des de les arrels del neorealisme (és seva la imprescindible *Rocco y sus Hermanos* —*Rocco e i suoi fratelli*, Luchino Visconti 1960—), les col·laboracions amb reconeguts mestres d'aquest corrent populista com Angelo Francesco Lavagnino a *Mambo* (1954), o forjant una unió molt més pròspera d'allò que no pogués imaginar mai ningú amb Federico Fellini, (ja des del seu segon film, *El Jeque Blanco* —*Lo Sceicco Bianco*, 1952—), un director que també era italià, i que tampoc ho hagués pogut amagar mai... perquè precisament aquesta era la raó que aquests dos homes tan peculiars compartissin el seu destí.

Dos genis amb caràcter que es duïen molt bé però que també varen discutir més d'una vegada, dos homes capaços d'esmicolar la realitat que els envoltava i de fer esmolades crítiques a tot el més sagrat (el feixisme de Mussolini a *Amarcord* —1973—, la religió totpoderosa a *Roma* —1972—, o la societat buida i avorrida a *La Dolce Vita* —1960— i a *Satyricon* —*Fellini Satyricon*, 1969—), dues persones compenetrades a un nivell que pocs artistes han aconseguit mai... perquè Fellini era els ulls, i Rota, les orelles, i entre tots dos feien una única ment capaç de deixar bocabadat tot el públic, un públic que

fins aleshores ni tan sols arribava a somiar que coses així es poguessin fer al cinema.

I ara, per gran satisfacció del nostre públic, recuperem aquest mes, al Centre de Cultura "Sa Nostra", quatre de les joies més significatives de totes les que varen fer junts Fellini i Rota, perquè les gaudiu com s'han de gaudir, en la seva versió original (el cinema italià, i particularment el de Fellini, sempre s'ha resistit als doblatges), i amb els ulls ben vius i les orelles molt atentes, perquè d'aquesta forma pugueu descobrir com la fusió entre dues belles arts no només és possible, sinó que, a més, serveix per potenciar-se mútuament...

Filmografia de pel·lícules de Federico Fellini amb música de Nino Rota:

- *El Jeque Blanco* (*Lo Sceicco Bianco*, 1952).
- *Los Inútiles* (*I Vitelloni*, 1953).
- *La Strada* (id., 1954).
- *Almas sin Conciencia* (*Il Bidone*, 1955).
- *Las Noches de Cabiria* (*Le Notti di Cabiria*, 1957).
- *La Dolce Vita* (id., 1960).
- *Boccaccio 70* (id., 1962: quatre episodis distints, un d'ells dirigit per Fellini).
- *Ocho y Medio* (*Otto e Mezzo*, 1963).
- *Julieta de los Espíritus* (*Giulietta degli Spiriti*, 1965).
- *Historias Extraordinarias* (*Histoires Extraordinaires*, 1968: tres episodis distints, un d'ells dirigit per Fellini).
- *Satyricon* (*Fellini Satyricon*, 1969).
- *Los Clowns* (*I Clowns*, 1970).
- *Roma* (1972).
- *Amarcord* (1973).
- *Casanova* (*Il Casanova Di Fellini*, 1976).
- *Ensayo de Orquesta* (*Prova d'Orchestra*, 1978). ■